

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 7046/06
13.12.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Olge Đuričić, predsednika veća, Obrada Andrića i Tomislava Medveda, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog suda Biljanom Šunderić, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca "AA", kao pravnog sledbenika "BB", izjavljenoj protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije - Poreske uprave - Regionalni centar Beograd broj 7311-151/07-20 od 24.05.2007. godine, u predmetu inspekcijske mere, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 13.12.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba Akcionarskog društva za proizvodnju nemetala i građevinskog materijala "BB", pravnog prethodnika ovde tužioca, izjavljena protiv rešenja Poreske uprave, Regionalnog centra Beograd, Filijale Šabac, broj 47-00212/2006-099 od 18.05.2006. godine, broj predmeta 221942468, dok je stavom drugim dispozitiva tog rešenja konstatovano da se tim rešenjem zamenjuje rešenje Poreske uprave - Regionalni centar Beograd, 02 br. 47-445/06-20 od 15.11.2006. godine, kojim rešenjem je odbijena kao neosnovana žalba pravnog prethodnika tužioca izjavljena protiv rešenja prvostepenog poreskog organa od 18.05.2006. godine, a kojim prvostepenim rešenjem su pravnom prethodniku ovde tužioca utvrđeni, za poreski period od 01.08.2005. do 31.08.2005. godine, po poreskoj prijavi br. 203001722 - a) porez na dodatu vrednost za promet dobara i usluga u ukupnom iznosu od 60.182.796,00 dinara, i b) prethodni porez u ukupnom iznosu od 4.913.306,00 dinara. U stavu drugom dispozitiva tog prvostepenog rešenja utvrđena je obaveza PDV za poreski period od 01.08.2005. do 31.08.2005. godine, u iznosu od 55.269.490,00 dinara. Istim rešenjem poreski obveznik je upozoren da je neizmirenu obavezu PDV dužan da plati na uplatni račun bliže naznačen u dispozitivu tog rešenja, u roku od 8 dana od dana prijema rešenja, kao i kamatu koju je dužan da sam obračuna i uplati od datuma dospeća obaveze za uplatu - 10.09.2005. godine do datuma uplate PDV. U stavu trećem dispozitiva tog rešenja naloženo je poreskom obvezniku da poslovne evidencije PDV u svemu usaglasi sa stavom prvim dispozitiva tog rešenja.

Pravni prethodnik tužioca, "BB", je dana 27.12.2006. godine, podneo tužbu ovom sudu osporavajući istom zakonitost rešenja tuženog organa 02 br. 47-445/06-20 od 15.11.2006. godine, kojim rešenjem je odbijena, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Poreske uprave, Regionalni centar Beograd, Filijale Šabac, broj 47-00212/2006-099 od 18.05.2006. godine, broj predmeta 221942468, zbog netačno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede pravila postupka i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da sud tužbu uvaži i poništi osporeno rešenje.

Napred navedeno osporeno rešenje tuženog organa zamenjeno je rešenjem tuženog broj 7311-151/07-20 od 24.05.2007. godine, o čemu je tuženi izvestio Vrhovni sud Srbije dopisom od 06.06.2007. godine.

Protiv sada novodonetog akta tuženog, dakle rešenja broj 7311-151/07-20 od 24.05.2007. godine tužbu je ovom sudu podneo tužilac "AA", kao pravni sledbenik prethodnog tužioca - "BB", a kom pravnom licu je prvobitno osporenim rešenjem i utvrđena predmetna poreska obaveza. Navodima predmetne tužbe tužilac osporava zakonitost rešenja tuženog organa zbog učinjenih povreda pravila postupka, netačno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primene materijalnog prava. U tom smislu ističe da je prema razlozima prvostepenog i osporenog rešenja tužiocu utvrđena predmetna poreska obaveza prema stavu Poreske uprave da je tužilac bio dužan da na uslugu demontaže obračuna PDV, jer ove usluge predstavljaju sporednu uslugu uz isporuku dobara, pa budući da isporuka dobara podleže obavezi plaćanja PDV, to je tužilac u obavezi da i na promet sporedne usluge obračuna i plati PDV, a što je tužilac i učinio dana 23.06.2006. godine uz uplatu i obračunate kamate. Pri navedenom, Poreska uprava je po pitanju PDV tretmana iste usluge - demontaže, u drugom predmetu zauzela potpuno suprotan stav, nalazeći da u tom postupku - dalji kupac opreme i povezano lice, "VV" nije imao pravo da odbije PDV koji mu je obračunat na fakturi "GG" - pravnog lica čiji je dug za iznos troškova demontaže - prema tužiocu, ovde kupac, preuzeo a sa razloga što "GG", po oceni Poreske uprave i nije imao pravo da kupcu naplati PDV s obzirom na to da je fakturisana usluga demontaže izvršena u 2004. godini kada Zakon o PDV nije ni bio na snazi. Takođe, sa razloga bliže naznačenih u tužbi, osporava stav tuženog da predmetna usluga ima karakter sporedne usluge uz isporuku Opreme, koja u smislu člana 4. stav 6. Zakona o porezu na dodatu vrednost podleže porezu na dodatu vrednost. U tom smislu smatra da sporedan promet usluge uz osnovni promet dobara postoji samo u slučajevima u kojima se isporuka dobara i usluge vrši između istih lica i u kojima je usluga u funkciji isporuke dobara, gde je ekonomska vrednost usluge neznatna u odnosu na vrednost

tih dobara, a što ovde nije slučaj. Ističe takođe da čak i ukoliko bi se prihvatilo tumačenje prema kojem se fakturisanje troškova usluge demontaže smatra kao da je tužilac sam izvršio ovu uslugu za "GG", onda bi se moralo smatrati da se radi o potpuno samostalnom prometu usluge čiji se PDV tretman mora opredeljavati nezavisno od PDV tretmana prometa opreme, u kom slučaju bi se takođe morala uzeti u obzir činjenica da je usluga izvršena u 2004. godini kada Zakon o PDV još nije bio na snazi, a naročito odredba člana 62. stav 1. tog Zakona kojom je propisano da se Zakon o PDV primenjuje na promet dobara i usluga i uvoz dobara koji je izvršen posle 01. januara 2005. godine. Smatra takođe nedopustivim da Poreska uprava, a povodom iste pravne stvari, o jednoj istoj usluzi, zauzima različite stavove unoseći na taj način značajan stepen pravne nesigurnosti u poresku materiju, stvarajući atmosferu u kojoj poreski obveznik ne može biti siguran čak ni u odluke poreskih organa u kojima se daje tumačenje zakona po osnovu kojih se utvrđuje poreska obaveza. Kako sa navedenih i njima u vezi drugih razloga bliže naznačenih u tužbi nalazi da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, predlaže da sud tužbu uvaži i poništi osporeno rešenje, te predmetnu upravno-pravnu stvar reši tako što će svojom odlukom uvažiti žalbu "BB", pravnog prethodnika tužioca i poništiti rešenje Ministarstva finansija Republike Srbije, Poreske uprave, Filijale Šabac pod brojem 47-00212/2006-099 od 18.05.2006. godine, te obavezati tuženog da tužiocu isplati iznos od ukupno 9.346.562,00 dinara plaćenih na ime obaveze za PDV i iznos od 306.708,82 dinara plaćen na ime kamate, sa pripadajućem zakonskom kamatom od 23.06.2006. godine do dana konačne isplate.

Tuženi organ je u svom odgovoru na tužbu ostao u svemu pri razlozima datim u obrazloženju osporenog rešenja, pa je nalazeći da je napadnuto rešenje u svemu zasnovano na zakonu predložio da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Nakon razmatranja spisa predmeta, ocene navoda tužbe i odgovora na tužbu, kao i po oceni zakonitosti osporenog rešenja u smislu odredbe člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba nije osnovana.

Iz spisa predmeta i obrazloženja osporenog rešenja vidi se da je tuženi organ osporeno rešenje doneo povodom upravnog spora U.7046/06 pokrenutog pred ovim sudom po tužbi pravnog prethodnika tužioca, a protiv rešenja tuženog 02 br. 47-445/06-20 od 15.11.2006. godine, pravilno nalazeći da bi zbog povreda pravila postupka iz čl. 197. stav 1. i čl. 201. stav 1. ZUP-a, kojim povredama je to rešenje nesumnjivo bilo obuhvaćeno, isto moglo biti, u upravno-sudskom postupku, poništeno i odlukom suda. Osporenim rešenjem, kao novodonetim aktom tuženog, otklonjeni su nedostaci prvobitnog rešenja tuženog od 15.11.2006. godine u pogledu potpisa ovlašćenog lica, te istim zamenjeno rešenje tuženog od 15.11.2006. godine, sa kojih razloga je i odlučeno kao u stavu II osporenog rešenja.

Iz spisa predmeta i obrazloženja osporenog rešenja proizlazi i to da je po oceni tuženog organa, prvostepeni organ u postupku terenske kontrole obračuna i plaćanja PDV, odnosno plaćanja javnih prihoda u periodu od 01.01.2005. godine do 31.12.2005. godine, izvršene u prostorijama pravnog prethodnika tužioca u Šapcu i u prisustvu njegovog odgovornog lica - direktora, Pavlović Svetislava i Radivojević Nade, radnika zaposlenih u knjigovodstvu, a o kojoj kontroli je sačinjen i zapisnik br. 47-00212/2006-099-001 od 26.04.2006. godine, pravilno našao da pravni prethodnik tužioca, na iznos od 50.221.411,81 dinar proknjiženih troškova demontaže opreme u pripremi - drobiličnog postrojenja, fakturisanih dana 18.08.2005. godine kupcu - zavisnom preduzeću "GG" nije obračunao PDV, niti upisao osnov za poresko oslobađanje, nakon čega je, pravilnom primenom odredbe člana 3. stav 1. tačka 1. i člana 4. stav 6. Zakona o porezu na dodatu vrednost (saglasno kojim odredbama Zakona usluge demontaže imaju karakter sporednih usluga koje čine sastavni deo usluge isporuke dobara, te kao takve predstavljaju predmet oporezivanja), utvrdio poresku osnovicu koja čini iznos naknade za izvršenu uslugu, te pravilnom primenom člana 17. stav 2. tač. 2. Zakona o PDV i člana 23. stav 1. istog Zakona, na tako utvrđenu osnovicu utvrdio i predmetnu poresku obavezu, odnosno porez na dodatu vrednost po propisanoj stopi od 18% u ukupnom iznosu od 9.039.854,12 dinara, odnosno rešio kao u dispozitivu tog ožalbenog rešenja. Na osnovu svega iznetog, a nakon pažljivo ocenjenih navoda žalbe, u obrazloženju pobijanog rešenja tuženi organ nalazi da navodima žalbe nije dovedena u pitanje pravilnost i zakonitost ožalbenih rešenja, pa se ocenjuje da je isto u svemu pravilno i na zakonu zasnovano, sa kojih razloga je žalba odbijena primenom odredbe člana 151. stav 1. Zakona o poreskom postupku i poreskoj administraciji.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rešenja na podlozi činjenica koje su utvrđene u upravnom postupku i jasno predočene osporenim rešenjem, Vrhovni sud Srbije nalazi da tim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca. U postupku koji je prethodio ovom upravnom sporu nadležni organi su po oceni suda utvrdili sve činjenice koje su od značaja za odlučivanje u ovoj upravno-pravnoj stvari. Rešavajući po žalbi tužena strana je u obrazloženju osporenog rešenja navela razloge i pravne propise za donetu odluku koje u svemu kao dovoljne i na zakonu zasnovane prihvata i ovaj sud.

Vrhovni sud Srbije je ocenio tužbene navode, pa kod napred utvrđenog činjeničnog stanja zaključio da isti ne dovode u sumnju zakonitost ovog osporenog rešenja. Nadležni organi su u ovoj upravnoj stvari pravilno odlučili primenom važećih propisa, navodeći u obrazloženju prvostepenog i osporenog rešenja razloge za donetu odluku i propise koji su poslužili kao osnov za odlučivanje.

Sa napred iznetog, Vrhovni sud Srbije je zaključio da tužilac neosnovano tužbom pobija osporeno rešenje, pa je primenom odredbe člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", broj 46/96), odlučio kao u dispozitivu presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 13.12.2007. godine, U.7046/06

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Biljana Šunderić, s.r. Olga Đuričić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

RS